

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

De seruanda fraterna charitate, vitandisq[ue] illis, quæ ei contraria sunt: &
quædam de laudibus S. Matthiæ Apostoli, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Ezech. 18.

ingerente argumenta: sed simpliciter persuadere sibi Deum nihil posse ma-
li facere, atque eo ipso contentum esse & proijcere se totum plena cum fidi-
tia in abyssum diuinæ misericordiæ, & relinquere diabolo commenta &
fallacissima argumenta illius. *V. uo ego, dicit Dominus Deus, nolo mortem pecca-*
toris, sed vt conuertatur & uiuat. Ergo quisquis non conuertitur & perit, suapte
sponte perit. Sed his omistis, videamus cætera Euangelij verba. Et posui
vos, inquit, vt eatis & fructum afferatis. Quamdiu in hoc exilio versa-
mur, non nisi in itinere positi sumus. Porro alij in ipso itinere subsistunt,
contæti videlicet præsentibus bonis, noluntq; proficisci ad patriam, eo quod
via non nihil difficilis sit. Verum Dominus posuit nos vt eamus, serper
tendendo ad patriam, nusquam in hoc mundo residendo vel hærendo,
sed cuncta fortiter pertransendo, sicque fructum afferamus bonorum ope-
rum, quibus & nobis & proximis profimus. Hæc enim præparauit Deus vt
ambulemus in eis. Et fructus vester maneat. Qui diuitias, qui honores, qui
voluptates, & alia mundi huius bona conquirunt & expetunt, ea querunt,
quæ tamen diuturna esse non possunt. Qui autem bonis operibus, verisque
virtutibus accumulandis nauant operam, fructus immarcescibiles ac sem-
per duraturos parant sibi. O stulti filij hominum vsquequo graui corde, vt
quid diligitis vanitatem & queritis mendacium? Facite fructus qui sem-
per maneant. Vt quodcunque petieris Patrem in nomine meo, det vobis.
In nomine Saluatoris Patrem petere, nihil est aliud, quam ea petere, quæ
salutaria sint: hoc est gratiam & veras virtutes, & quæ ad eas obtinendat
conducant. Qui alia petit, etsi exauditur interdum, non tamen petit in no-
mine Iesu, præstareque illi non exaudiri: siquidem in suam perniciem ex-
auditur.

Psalm. 4.

Petere in no-
mine Salua-
toris quid sit.

SERMO IN EODEM FESTO.

*De seruanda fraterna charitate, vt audis que illis, que ei contraria
sunt: & quedam de laudibus S. Mariæ Apostoli.*

Eccle. 13.
Ambrosius.Matth. 23.
Luca 10.

Hoc est præceptum meum, vt diligatis inuicem sicut dilexistis. Ioannes XV.
Si omne animal diligit simile sibi, si nihil tam est secundum naturam,
quam iuuare consortem naturam, (quod utique diligere est) nomine
mirum videri possit, quod scriptura diuina toties nobis fratrum siue pro-
ximorum diligendorum præceptum ob oculos ponit? Quid enim opus est
diuino nos ad id præcepto adigi, ad quod ipsa natura hortatur? Sed vsque-
adeo per peccatum in hominibus natura vitata est, & voluntas corrupta,
vt multa velit ipsi quoque naturam maximè contraria, multa nolit natura
summè consentanea. Eam ob rem data nobis diuinitus præcepta multa sunt,
quæ vel solius naturæ instinctu seruanda forent, vt si ea ipsa, id est, natura
minus nos permoueat, ad agenda vel omittenda ea quæ vel agere vel omi-
tere conuenit, saltem diuinæ legis autoritas, & summi legislatoris Dei ma-
iestas nos impellat. Sic itidem de diligendis proximis benignissimus huma-
ni generis parens præceptum edidit, cum tamen sola ad id natura eximul-
let: sed ne vnquam id negligere audeamus, præceptum suum expressit, vt
lex naturæ minus sit efficax ad cõtinendos nos in officio, lex scripta est, & à
Deo promulgata, omnibusq; propofita ac denunciata & cum æternæ damna-
tionis

tionis manifesta comminatione coniuncta compellat nos. Et tamen nec sic quidem duritia cordis humani permoueri potest ad fraternæ charitatis studium, ad quod tum natura, tum lex diuina tam serio nos inuitat & cogit. Iuxta hanc naturam, dicitur ratio, præcipit Rex regum & Dominus dominantium, ut diligamus proximos, & tamen extanta hominum numerositate vix paucissimos inuenies, qui proximos ament.

Multi quidem diligunt proximos, sed ut Diuus Gregorius ait, per affectum cognationis & carnis: qui amor nisi infusa diuinitus charitate ornatus sit, nihil meretur, nec sufficit ad obtinendam beatitudinem. Alij proximos turpiter, alij flagitiose, alij fictè, alij propter seipsos tantum, alij alijs iniquis amant modis: paucissimi verè & secundum Deum. Itaque non satisfaciunt menti ipsius legislatoris: qui non simpliciter iussit diligere fratres, sed sicut ipse dilexit nos. Quam multi hodie cupiunt ac nituntur proles suas multis augere opibus, ad honores & dignitates euehere, putantque se tum maximè eas diligere, cum hæc studiosissimè eis comparant, sed non sic Christus dilexit suos, qui eos potius ad amplectendam inopiam, ad honores contemnendos, ad mundi aduersa perferenda, ad dolores tolerandos exemplo & verbis suis hortatus est. Qui ergo his contraria suis cupiunt ac parant, non diligunt eos sicut Christus dilexit nos: ergo nec diligunt, quia non verè, sed pernitiose diligunt. Sunt autem multa, quamobrem merito proximos amore prosequi debeamus. Primum quidem est ipsa voluntas Dei, id iubentis, cuius voluntas nobis ita chara esse debet, ut quicquid eum aut velle aut nolle, didicerimus, id semper & vbique integro cordis affectu tanquam pij ac obediens filij, Patrem nostrum cælestem offendere aut iniuria afficere summè verentes, vel facere vel cauere nitamur. Certum est enim nullam posse Domino Deo maiorem iniuriam ac contumeliam irrogari, quam si eius voluntas contemnatur. Pij autem filij nulla ratione committere possunt, ut amantissimum ac fidissimum parentem suum, quales erga nos omnes est Deus, contumelia aut molestia afficiant. Qui verò id facere non curant, non sunt utique boni filij, sed omnis humanitatis, ac pudoris expertes. Ipse sanè immensus, ineffabilis, omnino gratuitus & vehementissimus in nos Dei amor ac beneuolentia, qua summè cupit, fitit, efficit, procurat salutem nostram ac omne bonum, vel sola abundè meretur, ut omnibus eius iussis libentissimè ac studiosissimè pareamus. Iussit autem nedum in hodierno Euangelio, sed etiam alijs multis locis, ut dictum est, ut inuicem diligamus: *Diliges*, in quiens, *proximum tuum sicut teipsum*, hoc est, diliges in proximo tuo, quod diligis in teipso, scilicet naturam, imaginem & similitudinem Dei, non vitia illius, vel sicut teipsum, id est, opere & veritate, non solum verbo aut signo: vel sicut teipsum, non quia frater vel cognatus, sed quia homo, tecum in cælesti patria glorificandus. Exponunt autem Theologi hanc particulam, sicut, quod non de æqualitate, sed similitudine amoris accipienda sit. Nam plus utique debet homo amare seipsum quam proximum: sicut etiam commune testatur dictum illud: *Charitas incipit à seipsa*. Charitas autem hominis erga seipsum nisi sit spiritualis & recte rationi consentiens, non est laudabilis: imo nec charitas est, sed odium potius. Quæ verò spiritualis & bene ordinata charitas est, ea corpus qui-

hh 4 dem

Ad dilectionem proximi quæ nos excitulent. Deut. 6. Matth. 22. Lucæ 10.

Gregorius.

Diligere proximos vitiose multifariam. 1. Ioan. 3.

Rationes proximos diligendi variaz.

Deut. 6. Leuit. 19. Matth. 22. Marc. 12. Lucæ 10. Rom. 13.

Præceptum dilectionis fraternæ quoniam intelligendum.

VI
22

Amor priuatus quam sit periculosus. 2. Tim. 3.

August.

Augustin.
Charitatis encomium quantum.

Rom. 13.

Augustin.

1. Corin. 12.

Malac. 2.

Ratio cur nullum hominem despiciere debeamus.

dem propter animam, animam verò propter Deum amat, cuncta referens in Deum, corpus què & animam eo tantum diligens, vt possint seruire Deo. Porro, se ipsum amare non propter Deum, sed propter se solum, vel propter aliquam mortalem creaturam, non est spiritalis & rationalis, sed sensualis & carnalis amor quo præditi sunt illi, quos Apostolus commemorat, dicens: *In diebus nouissimis instabunt tempora periculosa, & erunt homines seipsos amantes.* Qui amor priuatus, improbus, iniquus dicitur, estq; fons & radix ac origo vitiorum omnium: qui nisi pessundet, crescit vsque ad contemptum Dei. Eo igitur nulla ratione prosequi nos debemus. Sed quia dictum est magis, nos ipsos quam proximos diligere nos debere, num corpus propriū aut nostras facultates plus quam proximorū animas diligere debemus? Minime, Cuius breuem ac facilem rationem D. August. reddit primo lib. de doctrina Christiana dicens: Amplius alius homo diligendus est, quam propriū corpus nostrum: quia potest nobiscum Deo frui, quod non potest corpus. Secūda ratio, cur proximi diligendi sint, est ipsius charitatis, qua alios diligimus, dignitas, præstantia & vtilitas. Certum est enim inter virtutes præcipuum locum charitatem obtinere, vt quæ regina decor, & forma est virtutum omnium de qua pulcherrimam texit sententiam D. Augustinus sermone quodā in hæc verba: In charitate, pauper est diues, sine charitate verò diues est pauper. Hæc in aduersis tolerat, in prosperis temperat: in duris passionibus fortis est, in bonis operibus hilaris in tentatione tutissima, in hospitalitate latissima, inter bonos fratres lætissima, inter falsos patientissima. Charitas inter opprobria secura est, inter odia benefica, inter iras placida, inter inuidias innocens, in iniquitate gemens, in veritate respirans, in virtute congratulans. Item quæ diuinarum, inquit, scripturarum multiplicem abundantiam, lacissimamq; doctrinam sine vilo errore comprehendit, & sine vilo labore custodit, cuius cor plenum est charitate, dicente Apostolo: *Plena de legis est charitas.* Quæ vtique non ad Dei tantum, sed etiam proximi dilectionem referenda sunt, cum eodem Augustino teste, non alia sit charitas, qua diligimus Deum, quam qua & proximum. Itaque libenter fratribus amor impendendus est, quando tot tamquæ præclaros effectus charitas habet.

Tertia ratio est, quia omnes membra sumus vnius corporis mystici Christi Iesu. Quod sanè vehementissimè & potest, & debet nos mouere ad fraternum amorem. Si enim membra alia alijs compatiuntur, item quæ inferis, & congratulari rectè habentibus debemus: quæ præcipua sunt vera charitatis argumenta, & paucis reuera insunt. Quarta ratio est, quia ex vno Patre Deo, itemq; vno patre mortali, nempe Adamo prognati sumus. Vnde apud Malachiam dicitur: *Nunquid non Pater vnus omnium nostrum? Nunquid non Deus vnus creauit nos? Quare ergo despicit vnus quisque nostrum fratrem suum? Si Deus est Pater omnium nostrum, sicut reuera est, quisquis fratres vel proximos suos non diligit, Deum summa iniuria afficit: quandoquidem non amat eos, quos ipse suos filios habere dignatur. Contemptus enim quo filij afficiuntur, redundat in Patrem. Neque est quod quisquam minus amandos putet proximos, quod fortè abiecti & pauperes sint. Esto rebus huius mundi careant, sed ditissimum Patrem habent, Deum. Noli attendere in*

re in eis rerum praesentium inopiam, sed cogita Patrem eos tecum habere Deum: qui etsi tibi maiores praestitit labentis vitae facultates, illis tamen fortassis pro temporali penuria, summam bonorum omnium affluentiam in caelis reposuit: tibi verò praesentes mundi opes pro quibusdam beneficiis tuis praemij loco restituit: deinde ubi obieris, in tartara, ubi summa est paupertas & miseria, te relegaturus. Neque etiam minus propterea amandi sunt fratres, quod quibusdam culpis obnoxij sint. Vitia quidam odio prosequenda sunt, sed semper mente retinendum, secundum naturam & gratiam non aliam illorum atque nostram esse originem. Ita nimirum in illis persequi ac detestari debemus vitia, sed amare ac benevolentia prosequi, quod Deum habent Patrem, & ad regni illius hereditatem capeendam conditi sunt, non minus atque nos. Huc pertinet, quod omnes secundum animam ad imaginem & similitudinem Omnipotentis Dei facti sumus: quare maximam conferat nobis dignitatem. Huius contemplatione permoti complures sancti homines, praecipue sancti Apostoli, totos se animabus Deo lucrands impenderunt, nihil neque laboris, neque doloris subterfugentes, quo possent seruare animas Dei similitudine insignitas. Et quia vehementer amabant Deum, non poterant eius imaginem non vehementer amare. Ex ijs vnus, nempe feruentissimus salutis animarum zelator Paulus Apostolus: Ego, inquit, libenter impendam, & superimpendam ipse pro animabus vestra. Item quic: Omnibus omnia factus sum, ut omnes faciam saluos. Consideremus dilectissimi etiam nos hanc in hominibus similitudinem Dei, & ex animo diligamus, quos tanto honore Deus extulit. O si animarum dum à Deo creantur, pulchritudinem, splendorem, dignitatem, gloriam conspicere possemus, summa nos caperet admiratio, & in sui amorem vel inuitos nos raperent. Sed hæc nolunt homines attendere sola externa animaduertunt, animas non intuentur, suosque potius affectus, quam verum iudicium sequuntur. Sicque fit, ut proximos aut minus, aut penitus nihil ament. Quæ est dolenda cæcitas. Siquidem id efficit, ut inter homines tam penè nulla sit charitas. Non enim potest amari incognitum. Quisquis autem Dei in hominibus similitudinem, & quæ illis inde praestatur nobilitatem, probè agnoscit, magnum utique habet fraterni amoris incitamentum. Quinta ratio est, quod ex mutua dilectione aduersum dæmonum impugnationes & tentamenta non mediocriter homines communiuntur, sicut ex odio & diffensione hominum dæmonibus aduersum eos vires augentur. Eam ob rem nihil ita efficere moluntur tetri spiritus in hominibus, quam ut à se inuicem dissentiant. Inde enim norunt sequi odia, inimicitias, bella, homicidia. Vbi autem isthæc grassantur mala, certè est illic alios pro alijs non orare. Vbi verò preces non sunt aliorum pro alijs, ibi necesse est dæmones præualere: quandoquidem diuino non proteguntur auxilio, utpote quod precibus implorare nolunt. Contra verò, qui se mutuo prosequuntur amore, etiam mutuis sese precibus adiuvant, & ipsi dæmonibus terrori sunt, atque horrori, cum & scriptura testetur, si duo consenserint super terram, quicquid petierint eos imperaturos à Deo.

ii Sunt

Ob culpam suam non minus proximum amandum esse. Amare ac odisse in proximo quæ debeat.

2 Cor. 12.
1 Cor. 9.

Animarum presentia & pulchritudo quanta.

Dæmones quosam & cur in hominibus extinguant charitatem.

Preces quomodo mutuo pro se fundat homines quantaque eadem efficacis sint.

Sunt præterea & aliæ rationes, quibus ad fraternam dilectionem excitamur: sed breuitati studendum est. Quod si quispiam iam dictas bene perpenderit, poterit inde satis superq; inflammari. Quod si nihil esset aliud præter solum Dei præceptum, solum Dei voluntatem, ea nobis nimis quam

Charitati fraternæ quoniam aduercentur.

Galat. 3.

lufficere deberet. Nemo ergo posthac suo in pectore permittat residere odium, inuidiam, suspiciones malas, temeraria iudicia, displicentias, atque id genus alia mortis semina, quæ charitati fraternæ profus aduersantur, sed finis memores semper verborum illorum, quibus Apostolus fideles hortatur, dicens: *Induite vos sicut electi Dei, sancti & dilecti, viscera misericordie, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam: supportantes inuicem, & donantes vobismetipsis, si quis aduersus aliquem habet querelam. Sicut & Dominus donauit vobis, ita & vos. Super omnia autem hæc charitatem habete, quod est vinculum perfectiõnis.*

Amorem temporarium re-
tū extinguere Dei & proximi charitatem.

Mat. 6. 19.
Luc. 9. 10. &
14.

1. Tim. 6.
Cupiditas
quibus formis
us crescat.
Apost. 4.

Et vt firmiorem atque inuolabilem erga proximos charitatem retinere possimus, discamus nihil amare, nihil appetere, nihil aucupari rerum temporalium. Siquidem harum amor & studium fratrum amorem facile extinguit. Nam si quis appetat bona temporalia, non potest non sæpe inuidia morderi aduersum eos, quos ea haberi nouit. Hac ex causa Christus Dei sapientia noluit Apostolis & discipulis suis permittere, vt quicquam haberent proprij, quò tanto purius & studiosius totos se animabus conuertendis applicarent. Nouerat enim cupiditatem esse charitatis venenum, atque radicem malorum omnium. Cupiditas autem ex facultatibus plerumque nasci aut augeri solet, sicut ille ait: *Crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crescit.* Inde legimus, quod in primis Ecclesiæ nascentis initijs erant credentibus omnia communia, nec quisquam dicebat aliquid suum.

Matthiæ Apostoli perfectio, & zelatio pro animarum salute quantæ.

Et quamdiu ille rerum contemptus perseverauit, fides & pietas maximis augmentabantur incrementis. Vbi autem cœpit inualescere meum & tuum, & amor ad mundi res vanas translatus est, fides elanguit, & pietas penitus enervata est. Denique eo res redijt, vt multi pro frusto panis etiam vitam proximis eripiant. Apostolorum verò omnium, & eorum qui illos secuti sunt, vnum hoc charitatis propositum fuit, neque rerum presentium, neque quietis, neque vitæ mortalis vllam habere rationem, dum consuleretur salutem proximorum. Talis nimirum fuit Matthias Apostolus, cuius hodie festa celebramus. Enimvero primo quidem relictis omnibus, sequutus est Christum, pauper pauperem, ac deinde post eius ascensionem, quam in partitione prouinciarum Iudæa illi obrigisset, quibus potuit modis contritus est populum illum duræ ceruicis ad fidem, religionem quæ Christianam traducere, nihil veritus Phariseorum insidias, & tyrannidem pontificum, tantum vt animas Christo Iuerificeret, pro quibus eundem nouerat fuisse sanguinem suum.

Matthiæ Apostoli proges ac propozio qua.

De hoc Apostolo in Chronicis quibusdam scriptum fertur, quod fuerit de tribu Iudæ, ciuitate quæ Bethlehem, illustri natus profapia, in legæ & prophetis à pueritia eruditus, lasciuia quæ deuitans, pueriles annos morum grauitate ornarit: in prosperis non elatus, in aduersis constans ac interpretus: corde mundus, animo prudens, consilio prouidus, in soluendis scripturarum questionibus acutus fuerit. In quibus nos eum virtutibus imitari debemus. Neque dubium est, quin ad eorum numerum referri debeas, in quo

in quorum persona Apostolus dicit: *Nos ipsi primitias spiritus habentes, id est, Rom. 8.*
 dona summa ac praecipua sancti Spiritus adepti. Et de quibus Propheta ait: *Constitues eos principes super omnem terram. Itemque: Mibi autem nimis honorati Psal. 44. 13.*
sunt amici tui Deus, nimis confortatus est principatus eorum. Magna quidem & mira leguntur de sanctis veteris testamenti, sed ijs omnibus securè Apostoli præponuntur, utpote qui Spiritum sanctum largissimè & abundantissimè perceperunt, & ubi prophetæ vix Iudaicum populum ad credendum Deo inducere potuerunt, ipsi totum penè mundum ad Christum conuerterunt. Et licet cum summo vitæ discrimine tum temporis Christi fides prædicaretur, adeo ut Apostoli ferè omnes martyrio consumpti sint, nihilominus constantissimè ac studiosissimè in prædicando perseverabant. Inde factum est, ut Pontifex Iudæorum Matthiam Apostolum lapidibus obruere iusserit. Sed cui viuere Christus erat, & mori lucrum, fortiter mortem excipere maluit, quam vel fugere, vel negato Christo, impiè viuere. O si nos dilectissimi hanc eius constantiam, fortitudinem & erga Deum fidelitatem imitari vellemus. Nos proh dolor sæpe nullo mortis proposito periculo, nulla vi adhibita, sed sola cupiditate, carnisquè illecebris deuicti, relinquimus Deum, relinquimus iustitiam, & in præsentia diuinæ maiestatis turpiter ac indignè nos gerimus. Quid faceremus, si mortis immineret periculum? Nonne perspicuè declaramus facillè nos & Christum, & omnem Christianam religionem abiuratuos, potius quam mortè pateremur? Quare autem voluit Omnipotens Deus Apostolorum suorum, aliorumque innumerabilium martyrum preciosam mortem & gloriosos triumphos in Ecclesia celebrari atque commemorari, nisi ut eorum pro uocati exemplis, eorum accensi virtutum ac fidei & charitatis æmulatione, quiduis potius perire velimus, quam peccare in Dominum Deum nostrum? Non parua res est, transgredi legem Dei. Nihil debet homino Christianus æquè vereri, horrere ac fugere, quam agere quicquam contra Deum. Hoc nobis loquuntur tormenta Apostolorum & martyrum certamina. Sanctus Matthias Apostolus ne à semel agnita veritate recederet, durissimum mortis genus alacriter sustinuit, nec vlla suppliciorum immanitate eo adduci potuit, ut peccaret in Deum. Et nos ita sumus ad peccandum faciles, ac si nullius momenti sit Deum offendisse. Contemplemur obsecro sanctorum gesta, & quanta animi magnitudine etiam immanissimos tulere cruciatus, tantum ne diuinæ legis essent præuaricatores. Resistamus proprijs concupiscentijs, ac dæmonum impugnationibus. Quod si molestum videtur, carere propter Deum præsentibus oblectamentis, & nonnihil laboris ac doloris in Christi seruitio, & pro vitijs extirpandis, ac virtutibus obtinendis experiri, longè tamen molestius erit pro vanissimis, ac breuissimis carnis voluptatibus postea sempiternos inferni ignes sine vlla spe euadendi perire, & cum dæmonibus in stagno pice ac sulphure semper arfuro torqueri, torreri, assari, excarnificari, & ineffabilibus in omnem æternitatem doloribus ac poenis in cunctis corporis membris, atque singulis animæ viribus excruciarì. Vbi iam sunt impij omnes, qui ante nos, spreto Deo, suis voluptatibus seruire? Quid iam illis prodest apud inferos

Apostoli cur omnibus veteri testamenti sanctis præferantur.

Matthias Apostoli martyrium quale fuerit. Philipp. 1.

Sanctorum festiuitates celebrandi ab Ecclesia ratio quæ.

Horrere quodnam supernum debeat verè Christianus.

Apocal. 21.

Apocal. 11. hic semper molliter, delicate, voluptuose vixisse. O si possemus vel ad exiguum spacium videre miseras, quas modo patiuntur, semper quæ pati cogentur, fortassis melius nobis prospiceremus. Quantum hic in delictis fuerit, tantum iam illic sentiunt luctum & tormentum. Sed hæc nisi Deus vestris in cordibus operetur, nos sermone nostro parum proficimus. Tam multa dicuntur, leguntur, audiuntur, horrenda, tremenda, pauenda, & tamen nos semper idem permanemus, semper eodem in luto hæremus. Quod utinam videat, & pro sua ineffabili benignitate misereatur Deus ac Dominus noster, qui, ne in æternum periremus, animam suam posuit pro nobis, nihil quæ expectat magis, quam ut à vitijs auersi, & ad ipsum conuerſi, faciamus quæ præcepit nobis, sicquæ mereamur esse amici sui, & quicquid petierimus in suo nomine impetremus, ad laudem & gloriam ipsius, Amen.

Ioan. 10.

Ioan. 15.

IN FESTO SANCTI GREGORII PAPAE
require omnia supra, in Festo scilicet S. Nicolai Episcopi.

IN FESTO SANCTI BENEDICTI ABBATIS
& confessoris, epistolæ huius Festi Paraphrasin require supra in Festo Sancti Antonij
Abbatis.

EXEGESIS EVANGELII EIVSDEM FESTI.

Luce duodecimo.

QUVM multa sint aduersus vitia valde efficacia & opportuna remedia, nullum tamen ferè tantam videtur habere vim & energiam, ut incertissima mortis hora. Ad eam prouidendam hortatur nos Dominus in Euangelio diei istius. Quid enim tam stultum, tam temerarium, tam impium esse queat, quam quum certus sis te breui euocandum ex hac vita & rapiendum ad tribunal æquissimi iudicis, tamen nihilominus ea perpetrare, quæ te faciant æternæ damnationi obnoxium, & reum iudicij æterni? Ergo vel sola mortis ambiguae sedula & seria cogitatio potest hominem abundè inducere, ac permouere ad deserendam seculi iniquitatem, & sectandam iusticiam. Videmus, & certissima discimus experientia, innumeros in ipso ætatis flore, in ipso fortunæ aridentis prosperrimo statu rapi subito ex hac luce: & quia sceleribus obstricti sunt, nec spacium penitendi eis præstitum est, mergi in inexplicabiles & immaniſsimos semperq̄ duraturos cruciatus inferorum. Quæso non potest hoc rotis nos concutere visceribus, ut non audeamus vel ad momentum iacere in quouis mortifero crimine, ne & nobis eueniat tam horrendus & inopinatus exitus? Sed quid agimus, quando plebrosque sic fascinat peccandi fallax & cæca libido, ac amarissima dulcedo, ut nolint quicquam vnquam cogitare de vitæ huius breuitate: sed adeo totos se dent præsentibus gaudijs & voluptatibus, quasi in ijs semper sint victuri? Videant illi obsecro, & animum aduertant ad amantissima Saluatoris consilia & præcepta, audiantq̄ cordis & corporis auribus ipsum fidelissimè admonentem atque dicentem:

Sint.